

In tweestrijd

Jenna Blum bij Boekerij:

Het familieportret
In tweestrijd
De verloren familie

Jenna Blum
In tweestrijd

Een meeslepend verhaal over de onverwoestbare band
tussen tweelingen

Eerste druk 2011
Dertiende druk 2019

ISBN 978-90-225-8753-9
ISBN 978-94-6092-837-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Stormchasers*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton
Vertaling: Carolien Metaal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Penguin Random House USA
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2010 by Jenna Blum
© 2011 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor JRB,
Immer wonderbaarlijk en geliefd.*

Menselijke waanzin is vaak een listig en uiterst katachtig iets.

– Herman Melville, *Moby Dick*

DEEL I

Karena, juli 2008

Karena Jorges verjaardag begint heel stilletjes, maar dat vindt ze niet erg. Zo heeft ze het het liefst. Ze heeft wel een paar leuke dingen gepland voor later: een reprise van *Gejaagd door de wind* vanavond op de tv en morgen uit eten met haar beste vriendin Tiff. Maar over het algemeen probeert Karena deze dag zo onopmerkelijk mogelijk voorbij te laten gaan en dat is haar al jaren grotendeels gelukt. Daarom is ze op de middag van de 14e juli dan ook oprecht verbaasd als ze onder het mom van een bespreking naar het kantoor van haar redacteur William geroepen wordt, maar daar het grootste deel van het personeel van de *Ledger* uit Minneapolis verzameld vindt, samen met een taart op Williams bureau die zo vol brandende kaarsjes staat, dat Karena bijna zeker weet dat de brandweer dit niet goed zou vinden.

Ze lacht en maakt een kleine reverentie als ze klappen. ‘Bedankt, allemaal,’ zegt ze. ‘Hoewel ik tot mijn spijt moet zeggen dat iemand een vergissing heeft gemaakt. Er staan echt veel te veel kaarsjes op die taart – ik ben pas negenentwintig.’

‘Alweer?’ roept iemand.

‘Echt?’ zegt stagiaire Annaliese geschrokken.

Karena’s redacteur William, een knappe, ongetemde beer van een vent, wiebelt boven zijn bril met zijn wenkbrauwen naar haar. Hij weet heel goed dat Karena achtendertig is geworden. ‘De vraag is, jongedame,’ zegt hij, ‘ga jij die kaarsjes nog uitblazen, zodat wij die verdomde taart kunnen opeten?’

‘Zeker weten,’ zegt Karena, terwijl ze haar lange haar met beide handen naar achteren trekt. Dan staat ze even stil. Ze neemt wensen serieus en is ervan overtuigd dat je daarbij niet overhaast te werk moet gaan. Hartelijk gefeliciteerd, Charles, denkt ze. Ik zou verdomd graag willen dat je erbij was. Dan zuigt ze haar longen vol en blaast.

Alle kaarsjes gaan uit, behalve één. Dat dreigt koppig te blijven branden, maar dooft dan op het laatste moment toch. Iedereen klapt.

‘Poe hee,’ zegt Karena. ‘Het is maar goed dat ik gestopt ben met roken.’

Annaliese begint de taart in punten te snijden; de verslaggevers duiken erbovenop en nemen ze mee naar hun bureau. Alsof er geen deadlines bestaan, blijven ze onderweg daarnaartoe even stilstaan bij Karena om haar te feliciteren. Glimlachend maakt ze met iedereen een praatje, terwijl ze haar taart – met geel vanilleglazuur – met haar vork ophooft aan een kant van het bordje.

‘Sorry,’ zegt haar vriendin Lisa als de kamer bijna leeg is. Ze buigt zich zo ver als ze kan voorover – Lisa gaat over een week met zwangerschapsverlof. ‘Je moet weten dat dit niet mijn idee was,’ mompelt ze. ‘Die stagiaire heeft het bedacht. Je weet hoe overijverig die kunnen zijn.’

Karena glimlacht. ‘Geeft niets,’ zegt ze. ‘Het was eigenlijk best lief. Bovendien ben ik al de hele dag met dat artikel voor *Hot Dish!* bezig en kon ik best even een pauze gebruiken.’

Op Lisa’s gezicht verschijnt wat Karena haar onbetrouwbare-bronblik noemt: hoofd schuin achterover en ogen halfgesloten, alsof ze wil zeggen: je kunt me nog meer vertellen. ‘Je mist je broer, hè?’ zegt ze.

Karena is verbaasd over de prikkende tranen, hoewel ze niet zeker weet of het door de opmerking zelf komt, of door het feit dat die onverwacht was. ‘Ja,’ bekent ze. ‘Altijd, maar vandaag meer dan anders.’

‘Dan wordt het tijd voor je echte cadeau,’ zegt Lisa. ‘Volgens mij is de kust veilig.’

Ze speuren de kamer rond. Iedereen is weg, met uitzondering van de stagiaire, die papieren bordjes in een vuilniszak stopt, en William, die gebogen over zijn bureau schijnbaar zonder te kauwen een enorme taartpunt naar binnen zit te werken. Hij lijkt wel een hond.

Lisa neemt Karena mee de trap af naar het weinig gebruikte damstoilet in de kelder van de *Ledger*, waar ze haar de geruimte thermoskan geeft die haar man voor het vissen gebruikt. Daarin treft Karena een erg smerige wodka-martini, compleet met drie dobberende olijven. Ze lacht. ‘Dank je wel,’ zegt ze. ‘Jij weet altijd precies wat je me moet geven.’

‘Proost, jarige Jet,’ zegt Lisa. Ze wrijft over haar buik, die volgens Karena in een fascinerende zwangerschapsfase verkeert: zo gigantisch groot, dat het optisch bedrog lijkt. ‘En vergeet niet dat je ook voor mij drinkt.’

Ze kijkt jaloers toe als Karena een slok neemt. ‘Hoe heet je broer ook alweer?’ vraagt ze.

‘Charles,’ zegt Karena.

‘Het is vast heel bizar, een tweeling zijn.’

‘Geen idee,’ zegt Karena. ‘Ik ben het nooit niet geweest, dus ik kan het je niet vertellen. Maar het is wel vreemd dat ik niet weet waar hij is.’

Lisa trekt meelevend haar neus op. ‘Ja, hoe is dat eigenlijk? Dat wil ik je al heel lang vragen. Als je het niet erg vindt om erover te praten, tenminste.’

‘Nee, dat is niet erg,’ zegt Karena. ‘Het lijkt een beetje op... oorsuizingen. Je bent nooit helemaal in evenwicht, maar je leert ermee leven.’ Ze kijkt glimlachend omlaag naar de buik van haar vriendin. ‘Mag ik even gedag zeggen?’ vraagt ze.

‘Ga je gang,’ zegt Lisa, en Karena buigt zich naar Lisa’s navel. ‘Hallo,’ zegt ze. ‘Hier spreekt je tante Karena.’

Een bobbel schiet onder Lisa’s elastische wijnrode shirt omhoog en schuift dan weer weg.

‘Wauw,’ zegt Karena. Ze lacht. ‘Wat vind ik dat toch prachtig. Verbijsterend. Elleboog of knie?’

‘Hiel, denk ik,’ zegt Lisa. ‘Hij is dol op je. Hij is altijd superactief als jij in de buurt bent. Jij wordt echt een goede moeder.’

Karena slaat haar ogen ten hemel. ‘Dat weet ik zo net nog niet.’

‘Nou, ik wel,’ zegt Lisa. Ze knipoogt en steekt als een politicus haar vinger naar Karena uit. ‘Het enige wat je nodig hebt is een goede babyvader. En nu: drinken.’

Terug in de redactieruimte stort Karena zich in een aangename roes op haar belangrijkste taak van die middag, en dat is het interviewen van een bron voor haar *Hot Dish!*-artikel over de streekgerechten van Minneapolis. De bron geeft haar recept voor gestoofde *lutefisk*; door de combinatie met de wodka komt Karena’s maag in opstand. Ze is door en door Noors – zij en Charles kregen in hun kinderstoel

melige *rommegrod* en *lefse* –, maar daardoor is Karena's afkeer van de traditionele, rubberachtige, in een sterke loogoplossing geweekte stokvis alleen maar groter geworden. Ze onderdrukt een martiniboer met haar hand en zegt: 'Hé, dat heb ik me nou altijd afgevraagd. Wat is nou eigenlijk het verschil tussen een *hot dish* en een *casserole*?'

De bron vertelt Karena dat een *casserole* met het deksel op de pan wordt bereid en een *hot dish* niet. Karena bedankt haar en gaat verder met de volgende vraag op haar lijstje. Ze levert op gepaste momenten commentaar en noteert de antwoorden op de automatische piloot. Ondertussen blijft ze voortdurend de website van het Storm Prediction Center checken, die ze altijd stand-by op haar laptop heeft staan. Ze tuurt naar de groene, door de computer vervaardigde wolken alsof ze eronder kan kijken om te zien waar Charles is. En dan merkt ze dat ze terugdenkt aan een verjaardag waarop ze wel taart heeft gegeten, toen zij en Charles – hoeveel? – drie of vier jaar werden. In ieder geval nog jong genoeg om op stoelverhogers te zitten, zij aan zij op hun rode plastic tronen die tegen de tafel aan waren geschoven in het eetgedeelte van hun huis in New Heidelberg. Karena weet nog heel goed hoe ze een handjevol taart pakte, dat bestudeerde en het vervolgens in haar broers oor propte. Hoe Charles zich vervolgens omdraaide en haar met grote ogen van komische verbazing aanstaarde, toen uitbarstte in zijn brommerige babygehinnik en hetzelfde bij haar deed. En zo ging het maar door: gillend van de pret smeerden ze taart in elkaars haren en ogen en monden, tot de volwassenen ophielden met foto's maken en hun moeder, Siri, hen uit elkaar moest trekken. 'Jullie twee weten nooit van ophouden,' had ze gevit. De herinnering brengt een glimlach op Karena's gezicht, maar naarmate de middag vordert, voelt ze zich in een melancholische bui zakken, een droefenis die als de wind vrij spel heeft. En dat is niets voor haar. Normaal gesproken is ze een zeer opgewekt iemand. Ze wijt het aan de datum en de alcohol.

Na het werk besluit Karena de film over te slaan en een eindje te gaan rijden. In de auto zitten heeft altijd een geruststellende uitwerking op haar – als zij en Charles vroeger dreinerig waren, vielen ze alleen in slaap als ze in hun autostoeltjes op de achterbank van hun ouders' Dodge Dart zaten, en als tiener zong Karena altijd tweestemmig met haar beste vriendin Tiff tijdens het rijden over de verlaten boerenwegen. Nu luistert Karena naar de publieke omroep als ze haar Volvo de stad uit navigeert. Ze neemt de 494 richting het vliegveld en rijdt dan in zuidelijke richting over de Mendota Bridge. Ze heeft geen plan en pas als ze langs de toren van de Lone Oak Church rijdt, beseft ze dat ze de villawijken achter zich laat: de nieuwbouwprojecten en de chique winkelcentra waar je lattes en sushi en boerenbrood kunt kopen.

Karena slaat af naar highway 52 en rijdt in zuidelijke richting, wat haar allereerst bij Tiff in Rochester en vervolgens bij het ouderlijk huis in New Heidelberg zou brengen als ze dat wilde. Ze passeert de raffinaderij met de duizenden twinkellende lichtjes – Nintendo City, noemden Charles en zij het altijd – en de parkeerplaats voor trucks met het verkeersbord waar alleen FOOD op staat. Uiteindelijk ziet Karena tegenover de kroeg waar ze al die tijd onbewust naar op zoek is geweest. Ze rijdt de auto de berm in, zet haar parkeerlichten aan en stapt uit.

In het midden van een weiland staat een boog van kalksteen. Toen Karena en Charles klein waren, was die voor hen het eerste teken dat ze echt in de buurt waren van de Twin Cities, waar ze vier of vijf keer per jaar heen gingen om op visite te gaan bij hun oom Carroll. Dege- ne die de boog als eerste ontdekte, zong dan 'Daar is de Boog naar Nergens!' Voorin, achter het stuur, schraapte hun vader Frank dan zijn keel op een manier die erop zou kunnen duiden dat hij lachte, en

draaide hun moeder Siri zich om, waarbij haar nootmuskaatkleurige haar als een sjaal over de stoel gleed. ‘Wie weet wat die boog vroeger was?’ vroeg ze dan, en dan antwoordden Charles en Karena in koor: ‘Een kerk!’

‘Dat klopt, en wie hebben die kerk gebouwd?’

‘De pioniers!’

‘En wie zijn er familie van de pioniers?’

‘Wij!’

‘Absoluut,’ zei Siri, ‘en vergeet dat nooit. Het waren dappere, sterke mensen die niet klaagden en wij moeten net zo zijn,’ en dan draaide ze zich weer naar voren.

Karena probeert het ontzag op te roepen dat ze altijd voelde als ze naar de Boog naar Nergens keek, het besef dat dit een van de weinige overblijfselen uit het verleden was, een tastbaar relikwie van haar familiegeschiedenis. Zij en Charles voerden altijd lange, fluisterende gesprekken over wat er met de kerk, waar de boog ooit aan vastzat, gebeurd zou zijn. Charles dacht natuurlijk dat die door een tornado was weggevaagd en Karena denkt nog steeds dat hij misschien wel gelijk had. Maar net als de meeste jeugdsouvenirs heeft de boog niet die magische aantrekkingskracht meer en Karena vraagt zich nu af hoe lang het zal duren voor hij gesloopt wordt om plaats te maken voor verkaveling of een nieuw winkelcentrum. Ze denkt aan de mensen die hem gebouwd hebben, die stenen in hun karren vervoerden en de ene op de andere stapelden, en ze denkt aan de rampen die ongetwijfeld hun deel zijn geweest: ziekte, beten van ratelslangen, het verlies van kinderen.

Ze slaakt een zucht en houdt met haar hand het haar, dat de westwind alle kanten op zwiept, uit haar gezicht. Het land is hier open en zo plat als een dubbeltje, en de zonsondergang is spectaculair: een vlammenzee van fluorescerend geel en oranje. Zuurstokroze doorregen met pimpelpaarse wolken. Haar broer bevindt zich in de richting die Karena op kijkt, ergens in Tornado Alley. Dat is het enige wat Karena zeker weet. Ze weet niet wat Charles voor werk doet – waarschijnlijk is hij kok of portier, een tijdelijk baantje waarvoor hij zwart

betaald krijgt om zijn dure zomerse tornadojachten te kunnen bekostigen. Hij is niet getrouwd, althans niet wettelijk, anders had Karena die papieren wel gevonden. Maar is hij alleen? Is hij eenzaam? En het allerbelangrijkst: is hij gewond, ligt hij opgerold tot een balletje ergens in een motelkamer, is hij in orde? 'Waar ben je, Charles?' zegt Karena. 'Ik hoop dat het goed met je gaat.'

Ze hoort het gesis van vrachtwagenremmen achter zich en als Karena zich omdraait, ziet ze een man uit de cabine van zijn tientonner leunen. 'Alles in orde, dame?' vraagt hij.

Karena glimlacht en zwaait. 'Ja hoor, dank u,' roept ze.

'Gewoon de zonsondergang aan het bewonderen?'

'Jep, daar komt het wel op neer.'

'Nou, het is inderdaad een beauty,' zegt de trucker. 'Hebt u misschien behoefte aan gezelschap?'

Karena lacht. 'Nee, bedankt. Ik stond eigenlijk net op het punt om naar huis te gaan.'

'Oké,' zegt de trucker. 'Je kon nooit weten. Fijne avond, hè?'

'U ook,' zegt Karena. Ze ziet hem achteruitrijden. Als hij weer op de weg is, laat hij ter afscheid twee keer zijn machtige claxon schallen. Zij loopt terug naar haar Volvo en voelt zich een beetje opgelaten. Tja, denkt ze, vind je het gek als je langs de kant van de snelweg in jezelf staat te praten? Natuurlijk denkt er dan iemand dat je hulp nodig hebt.

Toch is het fijn om te weten dat ze op haar achtendertigste nog trucks tot stilstand kan brengen. Karena draait aan het achteruitkijkspiegeltje zodat ze naar zichzelf kan kijken. Haar lange bleke haar is verwaaid, haar wangen zijn rood. Vanuit de truck heeft die kerel de lijntjes op haar voorhoofd en de kringen onder haar leigrijze ogen vast niet gezien. Hij heeft alleen een blondine gezien: de vrouwelijke Hallingdahls worden niet grijs. 'Niet slecht,' zegt Karena. Dan slaat ze haar ogen ten hemel en pakt haar mobiel om Tiff te bellen.

'Ik ben nu dus officieel sneu geworden,' zegt ze, als Tiff opneemt. 'Ik zit mezelf in de berm van highway 52 te feliciteren met het feit dat ik lokaas voor trucks ben.'

'Wat?' zegt Tiff. Achter haar klinkt gegil en ze zegt: 'Mama is aan de TELEFOON.' Tiff heeft vijf zoons, in leeftijd variërend van veertien

jaar tot zeven maanden. ‘Wat zei je?’ vraagt ze nogmaals. ‘Wat doe je op highway 52? Ik dacht dat we morgenavond uit zouden gaan, bij jou in de buurt.’

‘Dat is ook zo,’ zegt Karena. Een van Tiffs jongens stoot een vibre-
rend gekrijs uit. Karena krimpt ineen en haalt de hoorn bij haar oor
vandaag. ‘Sorry,’ zegt ze. ‘Verkeerd moment?’

‘Het is altijd het verkeerde moment in Huize Testosteron,’ zegt Tiff.
‘Ik heb echt zo’n zin om naar je toe te komen en het op een zui... sla
hem niet,’ zegt ze. ‘NIET DOEN. Doe je hand naar beneden, NU.’

‘Oké,’ zegt Karena. ‘Ik laat je met rust. Ik belde zomaar.’

‘Wacht,’ zegt Tiff. ‘Blijf hangen.’ Er klinkt een ruisend geluid alsof
ze in de wasmachine zit, wat waarschijnlijk betekent dat ze aan het lo-
pen is, en dan zegt ze: ‘Oké, ik heb me in de provisiekast verstopt. Hoe
is het met je? Gefeliciteerd met je verjaardag, trouwens.’

‘Dank je,’ zegt Karena. ‘Het gaat goed. Ik mis Charles een beetje,
maar...’

‘Nou, het wordt tijd dat je je over die onzin heen zet,’ zegt Tiff
monter. Tussen Tiff en Charles is nooit enige liefde verloren gegaan.
Dan zegt ze: ‘Nee. NEE. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen? Nu is het
genoeg. Ga in de hoek staan. GA IN DE HOEK STAAN – ik moet han-
gen,’ zegt ze tegen Karena.

‘Succes,’ zegt Karena en ze hangt op.

Als ze terugrijdt naar de stad is ze in een veel betere stemming en
tegen de tijd dat ze haar huisje in Edina bereikt, zit ze te neurien. Ze
gaat door de achterdeur naar binnen en schopt haar hoge hakken
zwerig in de hoek van de keuken. De dag is naar verwachting verlo-
pen en nu is die bijna voorbij. Karena heeft nog tijd voor een kort
stukje hardlopen voor het eten, wat, zo heeft ze besloten, zal bestaan
uit wijn en een croque monsieur van Le P’tit Lapin. Ze trekt haar jog-
gingbroek en een T-shirt van de universiteit van Minnesota aan en
gaat dan naar de badkamer naast de keuken. Je gezicht wassen, gelooft
Karena, is een van de mooiste dingen in het leven, vooral na een lange
dag werken of autorijden. Ze dompelt haar gezicht in zo koud moge-
lijk water en komt briesend als een paard weer boven. En op dat mo-
ment rinkelt haar telefoon, haar vaste lijn in de studeerkamer.

‘Nee hè,’ zegt Karena druipend. Ze vergeet steeds dat abonnement

op te zeggen. Het idee om die vaste telefoon voor noodgevallen te houden staat haar wel aan, maar in feite is het alleen maar lastig, aangezien de enige mensen die dat nummer ooit bellen telemarketeers zijn en de nieuwe vrouw van haar vader, de Weduwe. Waarschijnlijk is het nu ook de Weduwe, want zodra de telefoon ophoudt met rinkelen, begint hij opnieuw. Net als veel van haar generatiegenoten in New Heidelberg heeft de Weduwe niet veel kaas gegeten van het concept voicemail en ze wil ongetwijfeld haar verplichtingen nakomen en Karena feliciteren namens haar vader Frank, die zelf niet meer kan praten.

Karena zou de telefoon met alle liefde negeren. Maar als die blijft rinkelen, zegt ze: 'O, góed dan.' Ze rent naar haar studeerkamer om hem op te nemen. In haar haast knalt ze met haar schouder tegen de deurpost. 'Au,' mompelt ze, terwijl ze erover wrijft. 'Hallo?'

'Spreek ik met juffrouw Karena Jorge?'

Het is een telemarketeer. Karena knijpt haar ogen samen. 'Ja,' zegt ze, 'maar ik sta op het punt de deur uit te gaan, dus kunt u alstublieft een andere keer terugbellen?'

'Juffrouw Jorge, mijn naam is Gail Nelson en ik werk in de psychiatrische kliniek van het WMC in Wichita, Kansas. Juffrouw Jorge, hebt u een broer die Charles Hallingdahl heet?'

Karena krijgt het eerst heet en dan koud. Ze gaat op de rand van haar bureau zitten en kijkt de kleine witte kamer rond, alsof daar iemand anders is om te bevestigen dat dit het inderdaad is. Het telefoontje. Het telefoontje waar ze al twintig jaar op wacht, voor gerepeeteerd heeft, dat ze met angst tegemoet heeft gezien. 'Ja, ik heb een broer die Charles heet,' zegt ze. 'Hij is mijn tweelingbroer. Is alles in orde?'

Dan vloekt ze, want natuurlijk is niet alles in orde. Als dat zo was, zou deze vrouw haar niet bellen. 'Ik bedoel, wat is er met hem?' vraagt ze. Zelfmoordpoging, denkt ze. Of een psychose? Misschien allebei, maar in ieder geval een zelfmoordpoging.

'Ik ben niet echt in de positie om die vraag te beantwoorden, juffrouw Jorge,' zegt de verpleegkundige. 'Ik ben feitelijk slechts een contactpersoon voor patiënten. U kunt beter rechtstreeks met de arts spreken over Charles' toestand. Ik kan u vertellen dat hij hier bij ons is

en uw naam heeft gegeven als zijn meest nabije familielid.’

‘Dat klopt,’ zegt Karena, ‘dat ben ik.’ Hun vader, Frank, is er ook nog, maar die arme man telt niet meer mee. Karena graait naar een notitieblokje en een pen op haar bureau. Haar handen trillen en ze stoot een nietmachine op de vloer, maar de vertrouwde handelingen kalmeren haar enigszins.

‘Juffrouw... Nelson, toch?’ zegt ze schrijvend. ‘Kunt u me dan in ieder geval vertellen of Charles op de een of andere manier lichamenteel gewond is? En hoe hij eraan toe was toen hij binnenkwam? Was hij geagiteerd, manisch? Was hij aan het hallucineren?’

‘Nogmaals, ik ben slechts een contactpersoon, mevrouw,’ zegt de verpleegkundige. ‘Over de details zult u met dokter Brewster moeten praten. Ik kan haar oppiepen en vragen of ze u wil bellen.’

‘Ja, doet u dat alstublieft,’ zegt Karena, ‘en ik respecteer uw positie, maar alstublieft. Alstublieft. Al vertelt u me maar iets. Zodat ik in ieder geval weet waar ik aan toe ben.’

Als de verpleegkundige weer spreekt, is haar stem minder formeel. ‘Ik mag dit eigenlijk niet zeggen,’ zegt ze, ‘en het is gewoon een gok, denk erom. Maar als Charles lichamenteel gewond was, zou hij op een andere afdeling van ons ziekenhuis liggen. Dit is de afdeling Psychiatrie.’

‘Oké,’ zegt Karena, ‘ontzettend bedankt. En wilt u me nog even vertellen hoe de dokter ook alweer heette?’

Ze schrijft de naam op, evenals de locatie van het ziekenhuis en het directe nummer van de afdeling. Ze herhaalt dit hardop voor de verpleegkundige en geeft haar ook haar mobiele nummer. Karena weet maar al te goed dat ze zichzelf nu niet kan vertrouwen. Haar gedachten zijn glashelder, ijzig en traag geworden, alsof ze bevroren is. Ze weet dat ze in deze toestand echt in staat is om te denken dat het goed met haar gaat en zonder iets in te pakken naar de auto kan rennen. Om vervolgens haar sleutels in de koelkast te vinden. Ze verkeert in een shock. Karena weet wat een shock is. Daar heeft ze al eerder mee te maken gehad.

‘Dank u,’ zegt ze tegen de verpleegkundige als ze uitgesproken zijn. ‘Kunt u er alstublieft voor zorgen dat dokter Brewster me zo snel mogelijk belt? Het maakt niet uit hoe laat. Ik wacht op haar telefoontje.’

Als ze opgehangen heeft, schakelt Karena haar computer aan en kijkt dan verwonderd rond in haar studeerkamer. Het verbaast haar dat de kleine witte kamer, die ze soms, in haar fantasie, als de binnenkant van een marshmallow beschouwt, er nog net zo sereen uitziet als toen ze er net binnenkwam. Het dringt tot Karena door dat haar wens vervuld is: voor het eerst in twintig jaar weet ze waar haar tweelingbroer hun verjaardag doorbrengt.

‘Jezus, Charles,’ zegt Karena binnensmonds. Zo praat ze altijd tegen Charles als ze alleen is. Ze opent een website van vliegreizen. ‘Nog even volhouden, broertje, ik kom zo snel mogelijk,’ en ze begint door de vluchten te scrollen.

De volgende dag zit Karena tegen elven in de ontvangstruimte van de psychiatrische kliniek van het wmc te wachten op Charles' arts. Er is veel veranderd sinds de laatste keer dat Karena haar broer op een psychiatrische afdeling heeft bezocht. Deze is chic en beige, met comfortabele banken en een frisdrankautomaat; heel wat anders dan de gebarsten groene muren en tralieramen van het krankzinnigengesticht Black Wing waar hij vroeger zat. Hier staat zelfs een flatscreentelevisie. Wat niet veranderd is, althans niet voor Karena, is haar bijna pijnlijke alertheid, alsof ze probeert alles hier in zich op te nemen, een plek waar ze niets van weet, maar die alle geheimen bevat om haar broer te helpen. Ze gaat kaarsrecht overeind zitten en spert haar neusgaten open als ze de geur van ontsmettingsmiddel ruikt. Het geheugen is een valstrik.

Karena probeert haar e-mail te checken tijdens het wachten, maar ze blijft maar blikken werpen op de deur naar de afdeling. De dokter kan daar nu elk moment doorheen komen om Karena naar Charles te brengen en wat dan? Wat zeg je tegen iemand die je twintig jaar niet gezien hebt? Karena heeft talloze keren geprobeerd het zich voor de geest te halen, maar het enige wat ze ziet is een donkere vlek, als de kern van een eclips. Hoe ziet Charles er nu eigenlijk uit? Tijdens hun adolescentie was hij beeldschoon met zijn gouden lokken, grote bruine ogen en honingkleurige huid – rum-rozijnen en vanille, noemde hun oom Carroll hen altijd. 'Die heeft een beetje Sioux-bloed in zich,' zei oma Hallingdahl altijd grimmig over Charles.

Maar twintig jaar is een lange tijd. Charles' golvende filmsterrenhaar kan dunner geworden zijn en zijn middel dikker. Misschien heeft hij wel helemaal geen haar meer. Voor hetzelfde geld heeft hij misschien wel een krulsnor, tatoeages, littekens, een mank been; weet

zij veel. Om de paar minuten laat Karena haar enige foto van Charles uit het plastic hoesje van haar portemonnee glijden. Een kiekje dat gemaakt is in hun voortuin in New Heidelberg op de avond van het schoolbal. Charles had Marie Hauser daarmee naartoe genomen, het sloomste meisje van hun klas, omdat hij wist dat niemand anders haar zou vragen. De enige dans die Marie kende was de polka, en Karena ziet nog steeds helder voor zich hoe haar broer ernstig met zijn date in het rond hopte op het themanummer van dat jaar, ‘Glory of Love’ van Peter Cetera. Op de foto staat Charles naast de Austin Healey van hun vader, die hij een maand later in de prak zou rijden. Hij grijnst zijdelings naar het gras – die brede witte glimlach is het enige wat de tweeling deelt – en draagt een lichtblauwe smoking met een overhemd met roesjes eronder. Zijn haar is kort aan de zijkant en lang aan de achterkant; aan de voorkant is het zo hoog getoupeerd, dat de zon er in banen doorheen schijnt. Hij zal in ieder geval die apenlook niet meer hebben – hoopt Karena.

Ze zit hierover te glimlachen als de afdelingsdeur opengaat en een kleine vrouw verschijnt – de dokter, neemt Karena aan, want ze draagt een witte jas en heeft een klembord in haar hand. Met uitgestoken hand haast ze zich de wachtruimte door. Haar gympen piepen op de vloer. ‘Ik ben dokter Brewster,’ zegt ze, ‘sorry dat ik u heb laten wachten. U moet de zus van Charles Hallingdahl zijn. Ik zie de gelijkenis.’

Karena bergt vlug de foto op, klapt haar laptop dicht en staat op. ‘Karena Jorge,’ zegt ze, terwijl ze de hand van de dokter schudt. ‘Ik ben Charles’ tweelingzus. Knap van u. De meeste mensen zien het niet meteen.’

‘Die lach,’ zegt de dokter, ‘en iets in de ogen.’ Met haar kastanjebruine bobkapsel, helderblauwe blik en een aangenaam hese stem is ze een opvallende verschijning. Toch heeft ze een professionele waakzaamheid over zich, een mentholkoele kalmte als een krachtenveld. Karena lacht naar dokter Brewster met het automatische respect dat ze heeft voor elke beoefenaar van de medische professie, vergezeld van een meer persoonlijke belangstelling. De dokter is ongeveer van Karena’s leeftijd en ooit, voordat Charles’ ziekte en andere factoren haar ervan weerhouden hadden, had Karena overwogen om zelf arts te worden.

‘Zullen we hier praten?’ vraagt de dokter. ‘Of gaat u liever naar mijn kamer?’

Karena kijkt opnieuw naar de deur van de afdeling. ‘Neem me niet kwalijk,’ zegt ze. ‘Ik snap het niet helemaal. Gaan we niet eerst naar Charles?’

‘Hebben ze het u niet verteld?’ vraagt dokter Brewster. Ze werpt een blik over haar schouder, op de verpleegkundige achter de balie, en zegt dan: ‘Uw broer is vanmorgen vroeg ontslagen.’

‘Wat?’ roept Karena uit.

‘Ja, om...’ Dokter Brewster kijkt op haar klembord. ‘Half negen. Ik heb hem zelf ontslagen.’

‘O, nee,’ zegt Karena, ‘niet te geloven.’ En tot haar grote schaamte begint ze te huilen.

Dokter Brewster overhandigt haar een zompig pakje papieren zakdoekjes uit de zak van haar jas en loodst Karena naar een van de banken. ‘Ik denk dat we beter even kunnen gaan zitten,’ zegt ze. Ze laten zich op de bank zakken en de dokter wacht tot Karena klaar is met het deppen van haar ogen en het zo zacht mogelijk snuiten van haar neus.

‘Het spijt me,’ zegt Karena. ‘Ik was niet van plan een scène te maken.’

Dokter Brewster trekt haar wenkbrauwen op alsof ze denkt: we zijn hier op de afdeling psychiatrie. ‘Ik heb het wel erger meegemaakt,’ zegt ze ietwat spottend.

‘Ik ben gewoon ontzettend teleurgesteld,’ zegt Karena. ‘Ik zoek Charles al twintig jaar en nu dit... Zo dichtbij en toch zo ver weg.’ Ze kijkt op haar horloge. Hoe ver kan Charles gekomen zijn in ongeveer drie uur? Best ver. Karena slaakt een diepe zucht en kijkt dan op. ‘Kunt u me alstublieft vertellen waarom hij is ontslagen?’ vraagt ze. ‘Ik dacht dat hij suïcidaal was, of in ieder geval een psychose had...’

Dokter Brewster verroert zich niet, maar haar blik verscherpt. ‘Het is niet gebruikelijk om mensen met een paniekaanval vast te houden,’ zegt ze. ‘Wat brengt u ertoe suïcidaal te zeggen?’

‘Paniekaanval?’ vraagt Karena.

‘Daar hebben we Charles voor behandeld,’ zegt dokter Brewster. ‘Maar blijkbaar mis ik iets.’

Karena schudt haar hoofd. ‘Hij heeft het u niet verteld,’ zegt ze.